

เทศน์เช้า วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะ เห็นใหม่ ธรรมะมีมาตรฐานเดียว คำว่ามาตรฐานเดียวเราต้องประพฤติปฏิบัติจะเข้าสู่ธรรมนั้น ฉะนั้น เพียงแต่มีมนุษย์มีหลายมาตรฐาน หลายมาตรฐานคือ ความรู้สึกนึกคิดของเรา จริตนิสัยของเรา มาตรฐานของคน นีบุคคาลกร ทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรคุณค่ามันแตกต่างกัน ถ้าทรัพยากรคุณค่าแตกต่างกัน ฉะนั้น เวลาเข้าสู่ธรรม นี้ ทรัพยากรแต่ละชนิด การเข้าถึงธรรมนั้นมันต้องเข้าถึงธรรม

ที่นี้ธรรมมีหนึ่งเดียว ความหนึ่งเดียว การปฏิบัติ เห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกต้องถึงอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สัจจะความจริง สัจจะนี้จะมาทางไหน สายไหน วิธีการใดก็ได้แต่มันต้องเข้าสู่สัจจะ เข้าสู่อริยสัจ ถ้าไม่เข้าสู่อริยสัจมันก็เป็นฉนวนโลกีย์ มันก็เป็นเรื่องโลก ฉะนั้น เรื่องโลก เห็นใหม่ เรื่องโลกความเข้าใจได้มันเป็นความสมมุติ โลกคือสมมุติ สมมุติคือโลก

นี่ความเป็นจริง โลกนี้เป็นความเป็นจริง แต่จริงตามสมมุติ มันมีของมันชั่วคราว เพราะว่าความสมมุตินะ จริงตามสมมุติ แต่ในเมื่อสมมุติทุกอย่างอยู่ใต้กฎของอนิจจัง สรรพสิ่งมันแปรปรวนอยู่ตลอดเวลา ความแปรปรวนอันนั้นเราใช้ตรรกะ ใช้ความรู้สึกของเรา มันก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง

พอสมมุติอันหนึ่ง เห็นใหม่ นี่ความเข้าใจได้ของโลก เข้าใจสมมุตินี้ได้ ทั้งๆ ที่เราก็บอกว่านี่เป็นสมมุตินะ เราจะข้ามสมมุตินี้กัน ดูอย่างชีวิตนี้เป็นความจริงไหม? ชีวิตนี้เป็นความจริงจริงตามสมมุติ เพราะชีวิตนี้เกิดขึ้นมาเป็นเราจริงๆ นี่แหละ เป็นจริงๆ แต่มันอยู่คงที่ไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะมันต้องสิ้นสุดไปเป็นธรรมดาของมัน นี่ความเป็นไป ชีวิตนี้ต้องมีการสิ้นสุดเป็นธรรมดา ถ้ามีความสิ้นสุดเป็นธรรมดา ชีวิตนี้เราจะมี ความรุ่มเย็นเป็นสุขขนาดไหน?

ถ้าเรามีความรุ่มเย็นเป็นสุขขนาดไหน คุณก็ทำบุญกุศลของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา นี่ถ้าทำคุณงามความดีของเราก็เพื่อเรา แต่ส่วนใหญ่แล้วเราบอกเราทำคุณงามความดีมา เรา

ทำคุณงามความดีต่อเมื่อเรามีสติ เรามีสติ เรามีสัมปชัญญะเราจะเลือกผิดเลือกถูกได้ แต่ถ้าเราไม่มีสติสัมปชัญญะ เห็นไหม เวลาที่มีอารมณ์กระทบเราจะไปตามนั้นเลย เราก็มักเป็นความดี แต่ แต่เราขาดสติ เราขาดสติที่จะจารึกไว้ว่าเราได้ทำความผิดพลาดไปมากน้อยแค่ไหน? แต่ถ้าเรามีสติ เราจะจำได้ มีสติเราจะจำของเราได้ว่าเราทำความดี ความผิดพลาดมากน้อยแค่ไหน เพราะเรามีสติ

แต่ถ้าเราขาดสติ เราทำไปแล้วเราไม่รู้หรือ เราทำไปแล้ว แต่พอทำไปแล้วเราบอกเราไม่ได้ทำ พอบอกไม่ได้ทำ เห็นไหม เราบอกว่าเป็นเราบอกเราทำแต่คุณงามความดี เราทำคุณงามความดีแล้วทำไมความดีไม่ตอบสนองเรา ความดีตอบสนองเรา ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะขึ้นมา เราจะทำคุณงามความดีของเรา แต่ถ้าขาดสติมันทำตามกิเลสทั้งนั้นแหละ

นี่จริงตามสมมุติ เห็นไหม เราก็เรียกร้องกันๆ เรียกร้องกันว่าเราได้ทำคุณงามความดีแล้ว ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ใครทำคุณงามความดี ต้องได้ความดีตอบสนองแน่นอน ใครทำความชั่ว ความชั่วต้องตอบสนองแน่นอน แต่ความดีความชั่วนั้นมันก็มีหยาบ มีละเอียด ละเอียดสุดเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป เป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป

ฉะนั้น พอเราทำคุณงามความดีแล้ว นี่ทำคุณงามความดีเราก็เรียกร้องของเราว่าสิ่งนั้นเป็นคุณงามความดี แต่ความดีอันละเอียด เช่น เราตั้งใจเสียสละ เราตั้งใจทำทานกัน เราจะต้องแสวงหา เราต้องมีของเรา เราถึงจะเสียสละได้ ถ้าเราไม่มีของเรา เราจะเสียสละสิ่งใด? แต่เวลาเราเสียสละจนเรอื่เต็มของเรา ถ้าคนทำบุญกุศลของเรา ทำกุศลใหม่ๆ เราจะมี ความดีความดีมากมาย แต่ทำไปๆ ทำจนเป็นจรรยาวัตรมันเป็นความเคยชิน ความเคยชินนี้ความดีความดีก็เบาบางลง

พอเบาบางลง เห็นไหม ถ้าความดีที่มีมากขึ้นไปกว่านี้ไป เราตั้งใจของเรา เราทำความสงบของใจ ทำบุญรื้อยหนพันหน ไม่ทำถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์รื้อยหนพันหน ไม่เท่ากับทำความสงบของสมาธิได้หนหนึ่ง เราทำความสงบของใจของเรา ถ้าใจเราสงบของเราได้

“นี่สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”

ถ้าจิตมันสงบนี้มันรับรู้ของมัน นี่ใจความดีที่ดีขึ้นไปกว่านี้ ความดีที่ไม่ต้องทำอะไรเลย ความดีที่มันนิ่งๆ อยู่ แต่นิ่งๆ อยู่นี่เอาใจของเราไว้ใจอำนาจของเรานะ ถ้ามันนิ่งๆ อยู่ แต่ใจมันคิดคั่นของมัน นี่นิ่งๆ อยู่แต่มันทุกข์มาก ทุกข์มาก ทุกข์มากเพราะมันนิ่งของมันอยู่ แต่มันทุกข์

ของมัน มันทุกข์เพราะอะไรล่ะ? มันทุกข์เพราะมันมีแรงขับ มันมีอวิชชา โดยความจริงของมัน จิตมีอวิชชา ถ้ามันไม่มีอวิชชามันต้องพ้นทุกข์ไป

นี่ที่เราประพฤติกฎปฏิบัติเราก็ต้องมาแก้ตรงนี้ เรามาแก้วิชาของเรา แก้ความรู้ของเรา ความไม่รู้ ไม่รู้ในอะไร? นี่เรารู้ในสัจจะ ชีวิตนี้เรารู้ทั้งนั้นแหละ นี่ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้เลย พิสูจน์ได้ เพราะมีเหตุมันถึงมีโรกภัยไข้เจ็บอย่างนั้น เห็นไหม เพราะมีเหตุ แต่เหตุมันพิสูจน์ทาง วิทยาศาสตร์ไง แต่เหตุที่มา ชีวิตนี้มาจากไหน? การเกิดนี้เกิดมาจากไหน? นี่จิตมันเกิด มันเกิดมาจากไหน?

ความรู้สึกนี้ เห็นไหม เราถึงบอกว่าถ้าเป็นวิทยาศาสตร์มันเป็นโลก มันเป็นวัตถุ มันเป็น ทฤษฎี ทฤษฎีการพิสูจน์กัน แล้วสิ่งที่วิทยาศาสตร์กำลังค้นคว้ากันอยู่นี้ยังมีอีกมหาศาลที่จะคิด ค้นคว้าไป โลกเขาวิตถวิจารณ์มากกว่าต่อไปเขาจะสร้างหุ่นยนต์ แล้วหุ่นยนต์มันจะสื่อสาร สัมพันธ์กับมนุษย์ได้ แล้วหุ่นยนต์มันจะฉลาดกว่ามนุษย์ โลกเขาเป็นห่วงกันนะ แต่หุ่นยนต์ใคร เป็นคนสร้าง? หุ่นยนต์นี้ใครเป็นคนสร้าง เราไม่เขียนโปรแกรมมันจะมีความรู้สึกนึกคิดได้ไหม?

เราจะบอกว่าหุ่นยนต์มันไม่มีชีวิต มันไม่มีความรู้สึกหรอก ถ้าหุ่นยนต์ไม่มีชีวิต นี่ชีวิต จิตเวลากำเนิด จิตเวลามันปฏิสนธิ นี่เราสืบไปไม่ได้ แต่แต่ถ้าเราทำความเข้าใจ เห็นไหม คุณ ติเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกอดีตชาติไป นี่เพราะบารมี อัมเต็มมา บารมีเต็มมาเป็นพระเวสสันดรในชาติสุดท้าย แล้วพระเวสสันดรพอมารเกิดเป็นเจ้าชาย สิทธัตถะ พระเวสสันดรกับเจ้าชายสิทธัตถะเป็นอันเดียวกันไหม? จิตนี้ จิตหนึ่งนั่น แต่สถานะ คนละกาล คนละเวลา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกอดีตชาติไปบอก เรา เคยเป็น เราไม่ได้เป็น เราเคยเป็น เพราะในปัจจุบันนี้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็น พระเวสสันดรได้อย่างไร? นี่พระเวสสันดรเป็นอดีต จากอดีตมันพัฒนามาๆ พัฒนาเป็นพระ เวสสันดรนี้ เราเคยเป็น ท่านใช้คำว่า “เราเคยเป็น” อดีตชาติเราเคยเป็นอย่างนั้น เคยเป็นอย่างนั้น แต่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่ ปัจจุบันนี้เป็นเรา

ดูสิเวลาเราทำสมาธิกัน เห็นไหม คิด สมาธิ ปัญญา เรารู้ตามตำรากัน เราต้องการไหม? เราไม่ต้องการตามตำรานะ เราต้องการความจริง เราต้องการให้มันเกิดจริง จิตนี้สัมผัสใช่ไหม? ถ้าเรามีสติ เราก็มีสติเพื่อยับยั้งความรู้สึกนึกคิดของเราใช่ไหม? ถ้าเรามีสมาธิ เราต้องการสมาธิ

ของเรา ถ้าเราเกิดปัญญาเราต้องเกิดปัญญาของเรา เพราะปัญญาของเรามันจะชำระกิเลสของเรา ปัญญาของเรามันจะย้อนกลับมาในใจของเรา มันจะมาถอดถอน ถอดถอนที่เราบอกว่าไม่รู้ๆ นั่น
ใจ

อะไรมันไม่รู้? อะไรที่ไม่รู้? เราไม่รู้จักตัวเรานะ เราไม่รู้จักที่มาที่ไปของเรา เราถึงหาตัว
เราไม่เจอ แต่ถ้าจิตมันสงบเข้าไป เห็นไหม นั่นละคือตัวเรา จิตสงบเข้าไป พอจิตมันสงบนะนี่มัน
วางหมด ถ้าจิตสงบนี่มันวางกายได้เลย คือมันไม่รับรู้เรื่องกายใจ คุณลึกลับใจนี่มันอยู่ในร่างกาย
เวลาสงบเข้าไปมันปล่อยวางหมดนะ มันปล่อยวางตัวมันเอง มันปล่อยวางหมดเลย นี่สักแต่ว่า
สักแต่ว่าทั้งหมด

คุณเวลาจิตสงบมันปล่อยได้หมดเลย ปล่อยร่างกายนี้ด้วย ปล่อยความรู้สึกนึกคิดทั้งหมด
แต่มันรู้ที่อยู่ แต่ในปัจจุบันนี้เรารู้แต่เปลือก รู้แต่เปลือกเพราะอะไร? เพราะเรารู้จากความรู้สึกนึก
คิด นี่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ รูปคืออารมณ์ความรู้สึก ความคิด แต่ความรู้สึกนึกคิด
มันมาจากไหน? มันมีพลังงาน พลังงานคือตัวจิต ฉะนั้น ถ้ามันจิตสงบเข้าไปมันเข้าไปสู่ที่นั่น พอ
เข้าไปสู่ที่จิต จิตจิตคือว่านี่เราเคยเป็นพระเวสสันดร เราเคยเป็น เห็นไหม จิตนี่มันเคยเป็น
เพราะมันมีข้อมูลของมัน เพราะมันเคยผ่านสิ่งนั้นมา มันผ่านมา แล้วมันหมดอายุขัยของพระ
เวสสันดร หมดอายุขัยพระเวสสันดรนะ นี่พอตายจากพระเวสสันดรขึ้นไป เห็นไหม นี่ไปจุติ
เป็นเทวดา แล้วค่อยมาลงมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พอเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ นี่เกิดในครรภ์ของ
นางสิริมหามายา แล้วพอเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดเป็นมนุษย์

พอเกิดเป็นมนุษย์ นี่พระเจ้าสุทโธทนะพยายามดูแลรักษา ดูแลรักษาเพื่อจะเอาไว้ให้เป็น
จักรพรรดิ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกบวชแล้ว ไปพิจารณาปฏิจสมุขบาท
เห็นไหม พิจารณาอวิชชา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดเป็น
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เกิดแบบนี้ เกิดเป็นมนุษย์ธรรมดาที่แหละ มนุษย์นี้แหละ แต่
เวลาจิตใจมันพลิกขึ้นไปจนเป็นศาสดา เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันชำระความไม่
รู้อันนั้น

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปที่ยวสวน เห็นไหม เห็นยมทูต เห็นคนเกิด คน
แก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วเห็นสมณะ นี่ถ้ามีคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายด้วยหรือ? เราต้องเกิด
ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายด้วยหรือ? มันต้องมีฝั่งตรงข้าม มันต้องมีการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่

ตาย ถ้ามันมีการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นี่ไงแสวงหา นี่ไงสร้างอำนาจวาสนาบารมีมา นี่มีเป้าหมาย เป้าหมายว่าจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย แต่ แต่ยังไม่รู้ว่าทำไมถึงเป็นชาติสุดท้าย ทำไมมันถึงจะเกิด? ทำไมมันถึงจะไม่เกิด? แล้วทำไมถึงจะมาชาติสุดท้าย? เพราะไปเที่ยวสวน มาเห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย แต่มันต้องมีฝั่งตรงข้าม แต่ตรงข้ามอย่างไร? ตรงข้ามอย่างไร? เพราะยังไม่มีการรู้ ไปศึกษานี้เพราะอยากรู้แบบนี้

นี่ไงเพราะความไม่รู้ๆ ในใจ นี้อยากรู้ๆ อยากรู้อันนี้ แล้วหาไม่เจอ ไปศึกษากับเจ้า ลัทธิใดๆ ก็บอกทำมานโลภก็ ได้สมบัติ ๘ แล้วเข้าไปสู่จิตจิต นี่มันเป็นฉาน โลภก็ สู่จิตจิตสู่จิต เดิมแท้แน่แหละ แต่ แต่มันส่งออกเพราะมันมีวิชา มันส่งออกเพราะมีวิชา วิชาของมันไม่รู้ เห็นไหม ก็พลังงานนี้หดเข้ามา หดเข้ามาถึงตัวมันเองได้ พอถึงตัวมันเองก็มีพลังงานของมัน มันก็เหาะเหินเดินฟ้าได้ มันก็รู้วาระจิตได้ รู้หมด รู้หมดเลย รู้แบบสมมุติ แบบโลก แต่รู้โดยธรรม ไม่ได้

นี่รู้โดยธรรมไม่ได้ พระพุทธเจ้าถึง อิม มันไม่ใช่ อย่างนั้นไม่ใช่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมาฉันอาหารของนางสุชาดา แล้วมาพิจารณาของตนเอง เห็นไหม นี่ไงถ้ามันเป็น บุญเพนิวาสานุสติญาณนี้มีเกิดอีก นี่บุญเพนิวาสานุสติญาณคืออดีตชาติ แต่ถ้าจุตูปปาตญาณจะเกิดอีก นี่ใจอดีต อนาคต แล้วย้อนกลับมา ย้อนกลับมาพิจารณาอัสวัภยญาณชำระกิเลส

นี่พอชำระกิเลสนี้ใจอยู่ในสวน เห็นไหม เราต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย นี่มีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้าม นี่มีเป้าหมาย นี้อธิษฐานบารมี มีเป้าหมาย มีจุดหมาย แต่ทำอย่างไรล่ะ? ทำอย่างไร? แต่พอมาถึงชำระล้าง นี่ตรงข้ามที่ว่าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นี่เกิด แก่ เจ็บ ตาย กับไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเพราะอะไรล่ะ?

นี่ถ้าจิตมันมีวิชาเพราะมันไม่รู้ เพราะมันไม่รู้ มันมีแรงขับมันถึงต้องหมุนไป แต่ถ้ามันรู้ รู้ด้วยอะไรล่ะ? รู้ด้วยอะไร? รู้ด้วยมรรคญาณ รู้ด้วยปัญญาจากภายใน พอรู้จากภายใน มันชำระของมันแล้ว มันรู้หมดแล้ว วิชา อวิชา นี้อวิชามันก็พาไป วิชามันรู้จริงแล้วมันก็ชำระล้าง ชำระล้างด้วยตัวของจิตนั่นเอง เห็นไหม เราถึงไม่ปรารถนาศีล สมาธิ ปัญญา ในตำรา เราไม่ปรารถนาปัญญาของใคร เราไม่ปรารถนามรรคผลของใคร

เราอยู่ในสังคมนะ เราเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราอยู่ในสังคม เห็นใหม่ เห็นเขา มีความสุขเราก็มีความสุขดีใจไปกับเขา เห็นคนเขาทุกข์ เขายาก เขาลำเคี้ยว เราก็สังเวชไปกับเขา นั่นคือชีวิตของเขานะ แต่ในชีวิตของเราละ? ชีวิตของเรา แล้วเราลำเคี้ยวไหม? ชีวิตเราลำเคี้ยวไหม? ชีวิตเราทุกข์ยากไหม? ถ้าชีวิตเราลำเคี้ยว ทำไมมันถึงลำเคี้ยว?

นี่สิ่งที่เราใช้ชีวิตอยู่ปัจจุบันนี้มันเกิดจากสภาพกรรม สภาพกรรมคือกรรมส่วนร่วม กรรมของสังคม เราเกิดในสังคมอย่างนี้ สภาพกรรมเป็นอย่างนี้ นี่เกิดสภาพกรรมนะ แต่สภาพกรรมมันเกิดมาจากไหนละ? มันเกิดมาจากไหน? เพราะเราเกิดมีเราใช่ไหม? นี่สภาพกรรมเพราะเราอยู่ในสังคม สังคมก็คือสังคม แต่เราละ? เราละ? ถ้าเราขึ้นมาที่ย้อนกลับมาที่เรา นี่เราจะสังเวชตัวเราไหม? ถ้าเราสังเวชของเรา เราพิจารณาของเรา เราแก้ไขของเรา เราย้อนกลับมาที่เรา

นี่ย้อนกลับมาที่เราละ ย้อนกลับมาที่เรา นี่ใจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มันต้องแก้กันที่นี้ ถ้ามันแก้กันที่นี้ มันย้อนกลับมาที่นี้ มันชำระกันที่นี้ ถ้าชำระกันที่นี้ เห็นใหม่ เวลาเราปฏิบัติเราถึงจะเป็นของเรา

นี่ในเมื่อมีมาตรฐานเดียว จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะต่างๆ เห็นใหม่ คุณิพราหมณ์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน นี่เขาว่าศาสนาไหนก็ดี ศาสนาไหนก็ดี นี่ไปศึกษากับเขาหมดแล้ว แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะว่าอย่างไร? ว่าศาสนาไหนดี นี่จะถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นว่ามีบาร์มีใจ

“เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค” มรรคคือวิธีการ มรรคคือการกระทำ

“ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ไม่มีผลหรอก ศาสนาไหนมีมรรค ศาสนานั้นถึงมีผล”

ไม่มีเหตุ เอาผลมาจากไหน? ฉะนั้น เธออย่าถามให้มากไปเลย เห็นใหม่ เพราะเขาก็มีอำนาจของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บวชคืนนั้น ให้พระอานนท์บวชให้ พระอานนท์บวชให้ นี่เขาสำเร็จคืนนั้นไป

นี่ใจมีมาตรฐานเดียว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว พราหมณ์แก่คนนั้นก็สำเร็จคืนนั้นเหมือนกัน นี่เอหิภิกขุที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ นี่

บวชเป็นองค์สุดท้าย สิ่งที่เราเป็นขึ้นมาไม่มีมาตรฐานเดียว มาตรฐานนี้ การกระทำมันถึงเป็นเหมือนกัน มันเป็นอันเดียวกัน ถ้าเป็นอันเดียวกันมันจะไม่หลีกเร้น ไม่หลีกหนีสิ่งที่เป็นอวิชชา นี่เพราะสิ่งนั้นมันเป็นโทษกับเราใช่ไหม? เราเผชิญมันหมดแหละ เราต้องแก้ไขของเรา

ถ้าเราแก้ไขของเราละ พอเราจะแก้ไขของเราแล้วนี่ ย้อนกลับมาสังคม สังคมมันเป็นสภาพกรรม ถ้ากรรมของเราละ? ถ้ากรรมของเรา มันก็มีการกระทำของเราใช่ไหม? สิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์มีค่าที่สุด คำว่ามีค่าเพราะมันมีสติ มีปัญญา มีความรู้สึกรู้คิด มันเลือกชั่วเลือกดีได้ทั้งนั้นแหละ เพียงแต่เวลาเกิดมาเป็นสภาพกรรมนะ สังคมเขาชักนำเราไปทางไหน? สังคมที่เขาไม่เชื่อ แล้วสังคมก็เป็นส่วนใหญ่ กระแสไปทางไหนเราก็ไปกับเขา แต่ถ้าเรามีอำนาจวาสนามา เรามีสตินะเรายับยั้งได้ เราทวนกระแส เราทวนกระแส เราจะหาทางออกของเรา

ถ้าเราทวนกระแสเข้ามา เห็นไหม นี่เราเกิดเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา แล้วเรามีคุณค่าด้วย ถ้าเรามีการทวนกระแส เรามีการกระทำของเรา นี่ประโยชน์เราเกิดตรงนี้ แก้ว แหวน เงิน ทอง สมบัติฟัสถานต่างๆ นะ เราไม่พลัดพรากจากเขา เขาก็พลัดพรากจากเรา ความดีความชั่วในใจของเราไม่มีพลัดพรากไปจากไหน มันถึงทำให้เราทุกข์เรายากกันอยู่นี่ไง ถ้าเราสร้างคุณงามความดีมานะ นี่ถ้าเรามีสติ มีปัญญานะ เราจะภูมิใจว่าตอนนี้เรายังมีลมหายใจอยู่นะ

คุณเป็นหวัดสิ คนเป็นหวัดก็หายใจไม่สะดวกแล้ว แล้วเวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยละ? ถ้าสุขภาพเราแข็งแรง สุขภาพเราสมบูรณ์ แล้วเรายังก้าวเคลื่อนไหวในการภavanaได้ มีคุณค่ามาก สุขภาพของเรายังแข็งแรง ยังทำได้ แล้วเรามีสติปัญญาจะทำได้ นี่คือโอกาสของเราละ

นี่มันมีค่า มีค่าที่นี้ แล้วถ้าค่าที่นี้ ถ้าทำได้นะเราจะเกิดอริยทรัพย์ ความดีและความชั่วที่จะติดหัวใจเราไป ไม่มีสิ่งใดติดหัวใจเราไป ของที่ทำกันอยู่นี้มรรยาทสังคม สังคมที่ช่วยเหลือเจือจานกัน ความดีและความชั่วที่มันจะติดใจเราไป นี่คือสมบัติของเราเอง